

me; men det vil bestemt ikke altid være tilfældet.

I ændringsforslaget sondres i stedet alene mellem fortrolige oplysninger og andre oplysninger, og her benyttes den samme afgrænsning, som justitsministeren anvender i forslaget til lov om offentlighed i forvaltningen § 12, stk. 1, nr. 1.

I ændringsforslagets *stk. 1* er det ikke nærmere præciseret, hvem adgangen til udlevering, henholdsvis pligten til hemmeligholdelse, påhviler. Som i justitsministerens lovforslag er det forudsat, at dispositionsretten over oplysningerne tilkommer den forvaltningsmyndighed, som ligger inde med dem.

Udtrykket »videregivelse« forudsætter, at der er tale om udveksling mellem forskellige forvaltningsmyndigheder. Hvad der forstås ved »forvaltningsmyndighed«, er i almindelighed klart. I tvivlstilfælde vil det være naturligt at søge vejledning i den praksis, som er opbygget omkring udtrykket »internt arbejdsmateriale«, jfr. den gældende offentlighedslovs § 5, nr. 3–5. Det følger heraf f.eks., at amtskommunens socialcenter, når det optræder som sekretariat for amtskankeævnet, sammen med nævnet udgør én myndighed (ad hoc), der er adskilt fra amtskommunens social- og sundhedsforvaltning i øvrigt. Dette gælder, selv om de samme medarbejdere, når de behandler andre sager, er integreret i amtsrådets administration. Følgen heraf er altså, at oplysninger kun kan udveksles mellem social- og sundhedsforvaltningen og f.eks. amtskankeævnet, hvis betingelserne i §§ 28 ff. er opfyldt.

I én henseende fører en henvisning til offentlighedslovens regler om internt arbejdsmateriale dog ikke med sikkerhed til et hensigtsmæssigt resultat, nemlig når talen er om udveksling af oplysninger mellem en kommunalbestyrelse (med tilhørende forvaltning) på den ene side og på den anden side kommunale organer med selvstændig (lovumiddelbar) kompetence, navnlig socialudvalget og ligningskommissionen. Denne situation er fastslået reguleret i *stk. 2*.

Udveksling kan således f.eks. være aktuel mellem socialforvaltningen og skoleforvaltningen eller mellem skattevæsenet og kommunens miljøtilsyn. Sådan udveksling kan naturligvis være sagligt velbegrundet i de sager, der behandles. Men den bør efter forslagsstillernes opfattelse kun ske un-

der de samme betingelser, typisk samtykke fra de berørte, som gælder for udveksling mellem andre selvstændige myndigheder.

Behovet for diskretion understreges af, at ligningskommission og socialudvalg ofte arbejder med oplysninger, som er indhentet ved særlige tvangsmidler (f.eks. skattelovgivningens oplysningspligt) eller i kraft af udtrykkeligt eller stiltiende løfte om diskretion. Sådanne omstændigheder bør i dag også efter justitsministeriets opfattelse begrunde, at videregivelse nægtes. Der kan henvises til justitsministeriets svar til retsudvalget i Folketingstidende 1977–78, tillæg B, sp. 1019 f.

Justitsministeriet skriver i sine bemærkninger til lovforslaget (side 24), at det ikke finder det praktisk muligt generelt at gennemføre videregivelsesbegrænsninger mellem kommunale forvaltningsgrene. Ministeriet begrundes synspunktet i det gældende princip om den kommunale enhedsforvaltning.

Denne begrundelse er ikke holdbar. Princippet om den kommunale enhedsforvaltning opfattes normalt som udtryk for det forhold, at hele kommunens forvaltning i organisatorisk forstand er en helhed under borgmesterens og i sidste ende kommunalbestyrelsens ledelse. Princippet kan næppe forstås sådan, at det udtrykker noget om den procedure, der nærmere skal følges, når de stærkt forskelligartede funktioner udøves. At princippet ikke hindrer, at der er barrierer mellem forskellige dele af forvaltningen, er en kendt sag allerede under den gældende retstilstand. Således har kommunalbestyrelsesmedlemmer, der ellers har adgang til alle administrations sager, ikke adgang til de sager, der henhører under socialudvalgets og ligningskommissionens særlige kompetence. Det har kun de kommunalbestyrelsesmedlemmer, der tillige er medlemmer af disse organer.

Det er således både reelt velbegrundet og i harmoni med det kommunale styres funktionsmåde, når det foreslås, at der sættes »skodder« mellem disse organer og kommunens øvrige administration, hvorved informationsudveksling reguleres på samme måde som mellem andre selvstændige forvaltningsmyndigheder.

Man kunne overveje, om der også burde sættes »skodder« mellem de øvrige forvaltningsgrene indbyrdes. Dette synes dog ikke foreneligt med de forudsætninger, hvorpå kommunalforvaltningen virker. Der er ikke